

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

XXI. Sermo. Pro Nativitate Domini nostri Jesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

PRO NATALI DEI
IN STABULO
BETHLEHEM CON-
VERSI.

Tu conversus vivificabis nos: & plebs tua letabitur in te. Ostende nobis Domine misericordiam tuam, & salutare tuum da nobis. Psal. 84. v. 7. 8.

Nidetur, sacra quædam æmulationis contentio Omnipotentiam inter, & Amorem Dei se prode-
dere, cuius majora adscribamus miracula, vel illi in creatione, vel isti in reparatione hujus universi. Omnipotentia Dei mentem nostram in admirationem trahit mediantibus oculis, quibus tot, tamque paradoxa circa creaturas à se in mundo patrata, proponit. Amor hodie conatur æquè animum & cor nostrum surripere per oculos, iis objiciendo in stabulo Creatorem, novum esse à sua creatura, novamque vitam recipientem. Amor vult apparere admirabilis, per vias profus contrarias viis Omnipotentia propriis. Hæc stupore nos replet ob magnitudinem & majestatem suorum operum: ille in admirationem inducit, nosque suspensos reddit, demonstrando Immensitatem Dei, coarctatam intra angustos infantilis corpusculi limites, Omnipotentiam debilitatis schemate amictam, æternum in tempore natum. Tuam
Bbb rogo

rogo sententiam, popule Christiane, circa præsens spectaculum, an non Amori præ Omnipotentia triumphum deberi adjudicas, cum is in suis mirabilibus sit omnino incomparabilis?

O quam admiror ego longe magis Deum nascentem Deum parvulum, Deum in sinu matris ligatum, & Virginem aliquam fecundam, quam Deum educentem è nihilo hoc universum, quam sustinentem tribus digitis molem terræ! Præsepe, quod ei pro incunabulis deservit, majorem promeretur admirationem, quam Cherubicus ipsius thronus: muta illa duo animalia, quæ pusionem istum sui halitus insufflatione foveat, magis me movent, quam omnes Angelorum myriades, quibus idem in cœlesti curia stipatur. *Venite, & videte opera Domini, quæ posuit prodigia super terram.* Venite ergo, fideles animæ, subite mecum Bethleemiticum stabulum, quò magis admiremini inaudita hæctenus Divini Amoris miracula.

Psal. 49. 9.

Ex cunctis mirabilibus, quibus istud mysterium redundat, unum duntaxat eligo, quod tamen ferè omnia in se complectitur; conversionem sc. , quam Christus venturus in mundum, ipse primus auspiciatus fuit, propter conversionem aliorum hominum: quo in statu eum David considerat: *tu conversus vivificabis nos.* Deus proinde in stabulo Bethlehemi erit discursus hodierni obiectum, & nò fallor, motivum majoris efficaciam ad conversionem cordium nostrorum, quam universa mala peccatoris à Deo maledicti, quem per Adventum è cathedra vobis exposui. Si funesta & execrabilis illa conversio Christiani inferorum ergastulis mancipati, quem in ultimo discursu Adventus coram spectandum vivis coloribus adumbravi, corda peccatorum penetrare nequit; spero,

Psal. 84. 7.

spero, quod summè amabili hâc Dei conversione ea sint expugnanda. At, quia non tantùm mirari, sed eò insuper conatus nostros adhibere, debemus, quatenus filium Dei conversum imitemur, conferamus nos priùs ad matrem admirabilem, ad matrem, inquam, *pulchra dilectionis*, in cujus materno sinu conversio ista primum initium sumpsit, postquàm Angelus Domini nuntiavit Mariæ dicens: *Ave Mariæ.*

S. Petrus Chrysologus capere nequit, nec immeritò, cur Prophetæ in ferventibus suis desideriis, & ardentibus, quibus cælum pulsabant, precibus, ac postulabant à Deo adimpletionem mysterii Incarnationis Verbi, & Nativitatis Christi Jesu super terram, Deum ordinariè adjurarent dignetur, se convertere: *Convertere Domine usquequo*, Ah Domine, suspirabat David, quandiu homini iratus, *cris nobis contrarius? Convertere Domine, ostende faciem tuam, & salvi erimus. Utinam*, ignitum Seraphici vatis erat votum, *Dirumperes cælos, & descenderes . . . Convertere Domine, propter servos tuos.* ò si placeat adorandæ tuæ Majestati, se usque ad nos demittere! ad quod tamem necessariò prærequiritur, mi Deus, ut convertaris priùs erga nos, *convertere Domine.*

Quidnam itaque prætendunt isti Prophetæ, quarit S. Petrus Chrysologus? Sanctus Sanctorum, per naturam impeccabilis, sicut perversionis non est capax, ita nec conversione opus habere videtur; fructuosius laborarent hi Prophetæ, suas acuendo investivas in peccatores, eorumque maturando conversionem.

Erratis, opponit David, adverto, vos non capere, quod latet mysterium: converti siquidem non possumus, nisi Deus prior se converterit; *Convertere, & convertar.*

Necesse est, ut Deus conversus nos convertat, vitamque gratiæ communicet: *Tu conversus vivificabis nos.*

Pfal. 84. 7.

Denique tamdiu exoratus, atque sollicitatus Deus non tam per Patriarharum & Prophetarum vota, quam per proprium suum amorem, promittit per Jeremiam:

Jerem. 12. 15. Convertar & miserebor. Promissum istud hodie videmus opere completum.

Pfal. 45. 8.

DIVISIO.

Reverà ait S. Petrus Chrysologus, videte, comprehendi nequit, & quod exposcit, ut cælum & terra obstupescant: *Venite & videte prodigia; homo peccat, & Deus convertitur.* O stupenda conversio! *De Deo convertitur in hominem, de iudice in Patrem, de irato in clementem, aut melius dicamus, de offenso in pœnitentem.* Convertit ille se erga nos modo ineffabili; ex Deo fit homo, ex iudice pater, ex Deo offenso pœnitens Deus. Prima conversio provocat nostram admirationem; Secunda exigit à nobis tributum laudis & benedictionum; Tertia vult habere nostram imitationem. Triplex hæc conversio materiam suppeditat tribus punctis pro meditatione festis hæc diebus instituendâ, simulque sermoni meo divisionem tribuit.

I.
Punctum.

Prima conversio seu objectum admirationis nostræ est *de Deo in hominem.* Ubi notandum, S. Patrem non sic intelligendum, quasi essentia Dei immutabilis suberit ullam conversionis speciem, aut mutationem in sua natura, utpote, *apud quem, teste D. Jacobo Apostolo, non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio.* Primò extra omnem controversiam est, quòd absoluta simplicitas & immutabilitas Verbi nil de gloriæ suæ majestate amiserit. Secundò, quòd nihil receperit de novo sibi ad aliquam perfectionem necessarium. Deus quippe existens

istens

istens actus purus, & nunquam in potentia, fieri nequit perfectior aut excellentior.

Et quamvis plures Sapientes Theologi admittant & probent, quòd Verbum in Incarnatione receperit aliquam mutationem, dum Ecclesiam cantare audiunt: *Innovantur naturæ*, suam tamen doctrinam sic limitant, ut eam cum minimo etiam incremento, vel decremento, vel in natura vel in persona sustinere nolint mutationem contigisse! *In homine hominem innovans, & in se immutabilis perseverans.* Sed magnitudo istius mysterii, ut loquitur S. Paulus, consistit in hoc, quòd Christus Jesus, qui æquè Deus est, ac Pater ipsum generans, quique justo titulo suæ nativitatis possidet omnem Divinitatis splendorem, se hypostaticè unierit naturæ humanæ, nihil amittendo de priori esse, accipiendo tamen novum esse. *Non, quod habebat, deposuit, sonant D. Augustini verba, sed quod non habebat accepit.* Vel ut S. Leo explicat; *Nostra suscipiens, propria non amittens.* Tali modo, ut per omnipotentiam suæ vires, & amoris sui cooperationem humanitatem nostram, propriam suam subsistentiam creatam & finitam in Christo Jesu viduatam, fecerit subsistere per subsistentiam infinitam ac increatam Verbi, ita quidem ut Deus sit æquè homo, ac homo sit Deus; & ille, qui procedit a Patre ex ejusdem substantia genitus ab æterno, appareat hodie natus, factus ex substantia mulieris; quod signanter S. Paulus exprimit: *factus ex muliere.*

Venite, & videte opera Domini; vel audiamus perhumaniter nos invitantes pastores; *Transeamus usque ad Bethlehem, & videamus verbum, quod factum est,* subeamus cum iis stabulum istud, excitemus fidem nostram, & omillis discursibus prolixis, laxemus frena libertati affectuum

S. Leo Serm.
7. de Nativ.
Domini,

S. Leo loco
cit.

Ga. 4. 4.

Psal. 45. 8.

Luc. 2. 15.

cordis nostri, detegamus latentem sub velamenti infantilis hujus corpusculi, infinitam Dei nostri majestatem.

Joan. 20. 28. Exclamemus cum Thoma Apostolo : *Dominus meus, & Deus meus!* Imò hic ipse parvulus est Deus meus, Creator meus ac verè supremus Dominus meus. Is qui lachrymas fundit est gaudium meum, ejus debilitas est fortitudo mea, ejusdem egestas thesaurus meus, parvulus infans sed simul maximus Deus, adoro te ut Deum, amo te, amplector te, adstringo te pectori meo, ut infantem Divinitus mihi concessum. *Parvulus datus est nobis.*

Isa. 9. 6. Sed præ omnibus indulgeatis, obsecro, paululum temporis considerationi mirabilium, quæ Deus propter sui erga hominem conversionem patrat. Peccatum infinitâ distantia hominem sejunxit à suo Conditor, adeoque erat impossibile, ut creatura creatori sociaretur; necesse proin fuit, sibi soli relictum hominem jugiter in hac infinita à summo bono persistere elongatione, in perpetuo perdurare exilio. Sed Deus miseratione commotus homini appropinquat, ipse se abjicit, ut eum conveniat, & inveniat, seque illi arcè uniat : *Vos, qui aliquando eratis longè, facti estis prope;* observavit pridem S. Paulus. O Deus ! qualis appropinquatio, qualis hæc condescendentia ! cum in præsepi isto, in persona infantis istius intueamur tam dispares naturas, in uno supposito conjunctas.

Hic amabilis Dei ad hominem reditus, hæc conversio erga nos, qui merebamus, esse objectum aversionis ipsius æternæ, est excellens effectus & operatio misericordiae nobis per Jeremiam promissa : *Convertar & miserebor.*

Ah!

Ah! popule Christiano, quomodo possibile erit, ut Divina majestas tanta operari dignetur prodigia, ut nobis propinqua fiat, ubi nil aliud reperit, præter sui abjectionem suæ magnitudinis annihilationem, *semet Philip. 2. 7. ipsum exinanivit*; nos è contra nil agere velimus, ut Deo appropinquemus, ubi tamen adeò copiosè invenire licet, gloriam, honorem, pacem, quietem & summum nostrum bonum?

Deus, ut ad nos se converteret, abdicat quodammodo à se suum esse, in tantum, ut renuntiet juri legitimo suæ justitiæ, & prærogativæ suæ Majestatis; nos verò cedere renuimus à nihilo creaturæ, ubi nihil est, nisi vanitas, afflictio, labor & inquietudo?

Cur quæso, pensate fratres mei, ait Origenes, se adeò deprimit Divinum Verbum, ob quam causam se convertit ad carnem, & erga hominem? *Ad hoc Verbum descendit in carnem*, respondet hic Doctor, *ut caro ascendat in Deum*. Si nos igitur ad Deum non erigimus, mundo, carni nuntium non remittimus, imò, nos ipsos non abnegamus, peccamus contra finem principalem Mysterii, quod colimus.

Quòdnam autem magis admirationem movere debet, num amor excessivus Dei se convertentis, & hominem induere volentis, num potiùs ingratitude, malitia, stupiditas hominis se convertere renuentis, qui que respuit, Deo fieri similis, & per ejus gratiam adoptari in filium Dei, sed potiùs eligit in cæno suæ turpitudinis volutari instar porci, per vitam terrenam & animale, aut obstinatus esse demon, per suam malitiam? En primam conversionem Dei *de Deo in hominem*, sequitur altera,

tera, quam S. Petrus Chrysologus proponit, *de iudice in Patrem*.

II.
Punctum.

Deus, commentatur Tertullianus in libro de Pœnitentia, est obligatus vi innatæ sanctitatis suæ essentiæ æquè ad vindicandum, & plectendum malum, ut iudex, ac ad præmiandum bonum, ut remunerator, unde infert idem Doctor: *Omnis iniquitas sive parva, sive magna sit, puniatur necesse est, sive à Deo vindicante, sive ab homine pœnitente.* Christus Jesus in quantum est Dei filius, recepit, à Patre suo cœlesti omnem iudicandi potestatem: *Omne iudicium dedit Filio.*

Joan. 5. 22.

Peccata quidem nostra ipsum constituerunt iudicem sed amor illum mutavit, quantumvis immutabilen in patrem mansuetum, bonitate & misericordiâ plenum: *de iudice in patrem de irato in clementem.* Tunc itaque, quando sol radiorum suorum lucem dispertit, non nisi idololâtris quando terra nutriit non nisi sacrilegos, Deus huc ad nos descendere decrevit. O Deus! quid est, quod agis? si hoc, perijimus miseri, filii perditionis, quid enim aliud invenies super terram præter odii & iræ tuæ objecta? Minime, nil subest quod vereamini, Deus siquidem conversus venit in mundum: *Non ut iudicet mundum, sed, ut salvetur mundus per ipsum.*

Joan. 3. 17.

Cujus mentem talia unquam subire potuissent? in silentio profundæ noctis, magis per malitias nostras denigratæ, quàm per tenebras ei connaturales, quando totum humanum genus, vitiorum lethargo obrutum, indormivit; ecce, Angeli adsunt lætissimi nuntii, pacem nobis denuntiaturi: *Nolite timere, ecce enim evangelizo vobis gaudium magnum.* Hoc est, quod admirandi præbuit causam D. Paulo: *Eramus, ait is, aliquando & nos insipientes, incre-*

Luc. 2. 10.

incre-

increduli &c. Benignitas & humanitas apparuit salvato- Tit. 3. 4.
ris nostri.

Idem Iſaias ut prævidit, gaudii excessu in extasin
quasi raptus, se explicare nesciebat: *Confitebor tibi, Domi Isa. 12. 1. 2.*
me, quoniam iratus es mihi, conversus est furor tuus, & con-
solatus es me. Ecce, Deus salvator meus. fiducialiter agam,
& non timebo; Deus factus est mihi in salutem.

Istud igitur non est tonitruum illud Divinæ ver-
tici nostro imminens, est vox jubilationis per organa &
ora omnium Prophetarum resonans: *Consolamini, conso- Isa. 40. 1. 2.*
lamini popule meus ... loquimini ad cor Jerusalem, quoniam
completa est malitia ejus, dimissa est iniquitas illius; suscepit de
manu Dei duplicia pro omnibus peccatis suis.

Quis discurrendi modus! oportet, ut præditus sit
bonitate quâdam omnino Divinâ, qui tali discursu utitur:
quandoquidem vos excessivè ingratos, & malitiosos vos
erga me exhibuistis, excessivam in vos bonitatem econ-
tra exercere intendo; & quàmvis peccata vestra à me,
ut judicem vobis submittram, extorquere laborent in vestri
condemnationem, nihilominus volo mittere filium
meum tanquam Redemptorem pro salute vestra: *Quo Ibidem.*
niam completa est malitia ejus, dimissa est iniquitas illius.
Nè miremini insuetum alioquin ratiocinandi modum,
est quippe sequela nova, ex conversione Dei desumpta.
Convertar, & miserebor. Qualis hæc conversio! Filius *Jerem. 12. 15.*
Dei qui consideratus in sinu Patris æterni ab Jeremia ru-
giebat leonis instar contra hominum iniquitates: *Domini-*
nus de excelsis rugiet; collocatus in Virgineo matris sinu,
immutatus, ex leone factus est agnus: in nativitate sua
æterna furore succensus candebat, in temporali verò na-
tivitate furor iste fuit dulcoratus. Exinde, quo lacte Ma-

riano potatus, lac illud omnem iræ ipsius amaritudinem vertit in dulcedinem, nec fovet amplius alias quam cogitationes pacis. *Ego cogito cogitationes pacis, & non afflictionis*, inelamat nobis per os Jeremiæ Rex pacificus noster.

Quapropter speciali jure donamus Mariæ titulum matris Misericordiæ: ea quidem, tanquam mater Christi, reverà mater Omnipotentis, Sapientis & Justitiam dicitur, peculiari tamen ratione vocanda mater Misericordiæ, eoquod ad Deum reddendum misericordem alio modo concurrerit, & contribuerit, qui non erat ante Incarnationem, *misericos dicitur miserum cor*, etymologia est Angelici Doctoris. Ob hanc causam quidam SS. Patrum misericordiam compellat *callactaneam Christi*, fororem lactis Christi Jesu.

Psal. 45. 8.

Venite, & videte opera Domini. Venite ergo, & admiramini has tam amabiles conversiones; qui olim audiebat terribilis Deus, Deus fortis, Dominus Deus exercituum, nunc apparet, & est Deus parvus, Deus infans, Deus pacis.

Videor mihi oculis quasi intueri amabilem hunc Jesum, dum recumbit in sinu suæ Matris, & in throno misericordiæ suæ requiescit, ubi mutat & rescindit priora sua decreta, ubi condemnat, ut, quos ante Divina justitia ignibus suæ vindictæ consumendos, adjudicarat, cederent in pabulum flammis pretiosis, ardentissimi sui Amoris. Quid vobis videtur, quærit Ennodius, cum enim tanquam malefici jure essemus plectendi, non poteramus nobiliori modo condemnari? *Nullum genus est damnandi sublimius, quam illud, quod nos Amori subjicit.*

Interea dum istud præsepe accedere paratis, contestaturi, quod approbetis hoc decretum, interim, usque dum

dum subscripseritis tam favorabili sententiæ, progrediar ego ad tertiam conversionem, seu tertiam partem præsentis discursus.

Tertia Conversio Dei est *de irato in clementem, de offenso in penitentem.* Videte, monet Venerab, Abbas Cellensis, quomodo Christus Jesus, ad formam Regis Nive volentis impendentem populo suo interitum amoliri, è throno suo surgit, vestimenta gloriæ suæ abjicit, cilicinum habitum induit: *surrexit de folio suo, exiit se vestimentis gloriæ, indutus cilicio, deposuit fortitudinem, circumdatus infirmitate.* III.
Punctum:

Vel etiam dicamus cum S. Cypriano, aut per vetusto authore illo de operibus Cardinalibus, quòd Christus Jesus personam penitentis assumendo, obscurârit fulgorem Divinitatis suæ, obvelârit radios suæ majestatis sacco mortalitatis nostræ; *sacco mortalitatis indutus*, si myrrha est penitentiae symbolum, & mortificationis emblema, quam appositè hic amabilis in sinu matris suæ repositus pulio vocari potest, *Fasciculus myrrha*, eique in vicem lemmatis subnecti: *Fasciculus myrrha dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur.* Est præstans quoddam compositum ex myrrha penitentiae; quid enim requiritur ad perfectam penitentis exhibitionem? Tria, communiter responderetur, confessio, dolor, satisfactio; tria hæc in nascente Jesu reperiuntur unita. Cant. 1. 12

Verum quidem est, quòd Christus in primo suo in mundum ingressu, in primo vitæ suæ momento penitentiam egerit; hæc tamen fiebat in secreto, intra maternos viscerum claustra, at hodierna die publicè ipsam instituit; quem in sinem stabulum mutat in templum, præsepe in altare, altari proinde huic impositus simili ferè

modo Patrem suum pro nobis interpallat: Pater mi testes, eelum & terram invoco, quòd sim paratissimus ad recipiendam in me satisfactionem & reparationem, Divinæ tuæ justitiæ debitam: hinc me sisto nudum, tremebundum coram facie tua, ut pro peccatoribus satisfaciam; Penetrate, quæso, in cor Christi, id invenietis præ doloris vehementia penitus ruptum; frigoris nimius rigor non est, qui has, quas fundit, lachrymas provocat: *Plorat quippe Christus sed non sicut ceteri*, advertit S. Bernardus, *aut saltem non quare ceteri; illi ex passione, iste ex compassione, vel compunctione.*

Quòd si aliquoties observeris Divinum hunc infantem inhibere clamorem, siltere lachrymarum cursum pro eo tempore, quo mater lac ex uberibus suis sugendum propinat; sciatis, in causa esse solatium simul exinde haustum, cum cogitatione: lac istud per os venis meis influens in sanguinem brevi commutabitur, pro hominum noxis profundendum: *pro peccatis lachrymas fundit, pro quibus & sanguinem fundet.* Conceptus & verba sunt Collactanei Christi, D. Bernardi. Ut pro peccatis nostris satisfaceret elegit pro sua nativitate rigorem, aliæque incommoda hyemis. Quidam Theologi, & SS. Literarum interpretes in expositione verborum D. Pauli; *Proposito sibi gaudio, sustinuit Crucem*, tenent, quòd Pater æternus optionem dederit Christo ducendi super terram vel vitam jucundam, honoribus & delitiis affluentem, vel valde austeram, doloribus, ignominis referam; nihilominus tamem ille prætulit Crucem gloriæ, spinas rosis, contumelias triumphis; hanc verò factam esse electionem adstruunt non solum prope mortem in Cruce, sed in primo mox vitæ instanti, quo jam comparere voluit in
stata

Heb., 12. 2.

statu rigoroso Martyrii ; *Christus in praesepio reclinatus legem Martyrii praesegebat*, ut annotavit Cardinalis Petrus Damiani. Statuit, ut frigus & immites venti primi essent è suis tortoribus : & quare ? nisi ad expiandas illegitimas hominum voluptates & noxas, quas mediantibus suis sensibus contraxerunt.

Quidnam ergo poterit ulterius exigi ad perfectam poenitentiam, quod desideretur in Christi nativitate ? laet in caverna sua instar poenitentis, siquidem stabulum nil aliud est, quam spelunca subterranea ; carne nostra veluti sacco cilicino est amictus, docent SS. Patres, Anima ipsius est tristis, mens afflicta ex intuitu delictorum nostrorum, cor præ doloris magnitudine disruptum. Veluti poenitens patitur, se cruciat, suum corpus subicit poenitalitati & labori. O fratres mei ! Lamentatur D. Bernardus : *Lachryma Christi mihi pudorem pariunt & dolorem*. Utinam & mihi lachrymæ Christi, quæ genas tenelli istius infantis rigant, confusionem ac dolorem afferrent ! confusionem quidem, siquidem Christus, ipsa innocentia in primo statim in mundum ingressu apparet poenitens, simul & semel poenitentiam cum vita, vitam cum poenitentia exorditur : nos autem in plurimis culpabiles, nos, inquam morti admodum propinqui, qui jam pedem in sepulchri fovea hærentem tenemus, necdum poenitentiam agere incepimus. Confusionem dico ; Christus Jesus, unicus æterni Patris Filius se humiliat, tremit, publicam coram omnibus poenam & poenitentiam subit ; nos e contra maledicti peccatores continuamus damnatam nostram superbiam. Christus Jesus laborat è suis tantum lachrymarum profundere oculis, quo ardentes Divini furoris flammæ restinguat, nos oleum

igni affundimus, iram Dei continuatis peccatis vehementius accendimus. Confusionem, adhuc semel repeto: *Quaecunque de illo sunt, clamant, prædicant, evangelizant.* Omnes præsentis mysterii circumstantiæ à tam proluxa sæculorum seriè prædicârunt hæctenus efficaciter pœnitentiam, & nos vivimus, ah utinam! quod valde metuedum, nè moriamur in finali nostra impœnitentia. O! quàm vellem, ut lachrymæ istæ cor insuper meum emollirent, dolorem prolicerent, de peccatis nostris, quæ Deum, hunc amplecti statum, compulerunt, in quo fides mihi ipsum proponit. Ambitio mea causa est tantæ humiliationis, ut Deus supra lignum appareret instar vermiculi abjectus: *Ego sum vermis & non homo.* Avaritia nostra tam inhumana est, ut eundem in vile stabulum relegaret; nostra dissoluta gaudia materiam plorandi ipsi subministrârunt; sensualites nostræ sunt, quæ tenella & adoranda illius membra frigore propemodum exanimârunt. *Venite ergo, fratres mei, exultemus, & ploremus simul, & procidamus* coram præsepi Dominico. *Exultemus, & jubilemus,* quòd videamus, & habeamus nostrî adeò amantem Deum, qui velit ipse, pro nobis pœnitentiam agere: *ploremus,* misceamus lachrymas & suspiria nostra cum lachrymis & suspiriis illius. Persuasum habeatis AA. mei, non me tributum hoc devotionis à cordibus vestris exigere, non meam esse vocem, quam percipitis, sed votum & vocem esse Patris æterni, quæ animorum vestrorum auribus intonat in ista Ecclesia comminationem istam Evangelicam: *Amen dico vobis, nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut (parvulus iste) non intrabitis in regnum cælorum.* Non dicit; nisi confessi, sed nisi conversi fueritis, conversio, quæ à nobis fieri poscitur, debet præcedere,

Psal. 21. 9.

Psal. 94. 1.

Matth. 18. 3.

cedere, aut saltem comitari confessionem, sine ea conversione præcluditur omnis ad beatitudinis regnum ingressus.

Conversionis autem vestræ idea, mutationis vestræ ectypon sit infans hodiernus, in quem collimetis; Deus hic conversus imitandus proponitur, cum quo repuerascere nos denuò oportet. Si modum cum Nicodemò esse desideratis, attendite D. Petrum in Prima sua Epistola vos paternè monentem: *Deponentes igitur omnem malitiam, & omnem dolum, & simulationes, & invidias, & omnes detractiones, sicut modogeniti infantes.* Tædium, molestias fortassis per elapsi Adventûs decursum vobis, toties motiva timoris, maledictiones sc. peccatoris, ingeminando, attuli. Bene, sed stilum ad motiva amoris hodie converto. Non teneriùs quidquam vobis proponi, quàm exponi potuit Deus conversus, in infantem adedò deliciosum commutatus? Hic ipse Deus infans copiosè effusus suis vos obtestatur, vos conjurat lachrymis; per suam pœnitentiam, per suos dolores efflictim rogat, ut vosmet cum ipso vos conformare studeatis: unica illius est consolatio, vestra conversio, vestra reconciliatio & reparatio. *Animadvertite hæc ingrati, hæc cogitate superbi, hæc meditamini avari, hæc videte carnales; Deus hominis amore victus descendit in stabulum,* sunt quot verba, tot In Biblioth
SS. PP.
rela ignita è phatetra Philonis Episcopi Carpathii deprompta.

Ah! quàm vehementer timeo, ne plures Christiani in hac adedò populosa urbe istis gratiosis festorum solenniis Christum hospitem majori cum crudelitate sint excepturi, quàm ipsimet Judæi, qui eum etiam ædibus suis exclusum, recipere detrectârunt: *Non erat ei locus &c.* Excusabilis Luc. 2. 7.
videtur

videtur error, quia ipsum non cognoverunt; sed perversi hi Christiani, præferentes insignia & nomen Christi nihilominus infame quoddam consortium, quandam argenti summam præferunt sicque impediunt, quò minus Christus Jesus in eorum cordibus renascatur.

O quàm non sine causa pertimesco: ne iratum Numen in persona gentis hujus adimpleat illam Christi in *Matth. 21. 41.* Evangelio comminationem: *Malos malè perdet*, malos inquam, qui eum non receperunt, qui legitimum hæredem, Regis filium cognoscere noluerunt. Ne hisce malis involvamur miseri, pœnam effugiamus, aperiamus cordis januam, ingressum in id liberum Christo Regi indulgeamus, ut per ipsius gratiam conversi secundùm exemplar in eodem nobis demonstratum, recipiamus fructum conversionis nostræ in gloria.

Amen.

PRO